

Sygn. akt IX Ka 563/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia (del.) SR Agnieszka Jaźwińska

Protokolant: protokolant Marta Banach

przy udziale prokuratora Piotra Kosikowskiego i oskarżyciela publicznego K. O. (Urząd Skarbowy W. U.)

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2020 r.

sprawy przeciwko J. K.

oskarżonej o czyn z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. oraz z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 57 § 1 k.k.s.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia 31 stycznia 2020 r. sygn. akt III K 898/19

orzeka:

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonej J. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 900 (dziewięciuset) złotych tytułem opłaty za II instancję oraz kwotę 40 (czterdziestu) złotych tytułem wydatków postępowania odwoławczego.

Agnieszka Jaźwińska

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IX Ka 563/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

**wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia 31 stycznia 2020 r.
sygn. akt III K 898/19**

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

**2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów
(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)**

**3. STANOWISKO SĄDU
ODWOŁAWCZEGO WOBEC
ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.	Zarzut	
	Zarzut 1 dotyczy naruszenia art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, tj. naruszenie art. 7 kpk poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów polegające na: - bezpodstawnym uznaniu, iż treść pisma Naczelnika Urzędu Skarbowego W. U. odzwierciedla rzeczywisty stan zaległości podatkowych, w sytuacji gdy Urząd nie uwzględnił korekt	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	dokonanych przez oskarżoną w dniu 15.10.2019 r. w zakresie obniżenia zobowiązania z tytułu VAT, - bezpodstawnym odmówieniu przyznania waloru prawdy okolicznościom uprawniającym oskarżoną do skutecznego obniżenia zobowiązania z tytułu VAT na podstawie korekty z dnia 15.10.2019 r.	
Zarzut 2 Z uzasadnienia apelacji wynika, że dotyczy on naruszenia art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, to jest: - niewłaściwe przyjęcie przez Sąd, iż nie zachodziły przesłanki, uprawniające oskarżoną do obniżenia zobowiązania płatnika (...) Sp. z o.o. z tytułu podatku VAT oraz błędne przyjęcie, iż działania oskarżonej podjęte zostaną wyłącznie na potrzeby tego postępowania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Analizując treść orzeczenia przez pryzmat zarzutu 1 podniesionego w apelacji stwierdzić należało, że nie zasługiwał on na uwzględnienie, bowiem kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia wykazała, iż Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w sprawie. Ustalenia faktyczne zostały poczynione na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, ocenionego w sposób		

wszechstronny, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. stwierdzić należy, że nie mogą one ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinny wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności (por. postanowienie SN z dnia 26 lipca 2007r., sygn. akt IV KK 175/07, Biul. PK 2007/15/40).

W tym miejscu zauważyć także trzeba, iż Sąd Rejonowy dokonał ustaleń faktycznych w sprawie opierając się na przekonaniu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych, która pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k. Ocena ta poprzedzona została ujawnieniem w toku rozprawy głównej całości okoliczności sprawy. Jest ona zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonej została wyczerpująco i logicznie uargumentowana w uzasadnieniu wyroku. Stanowisko obrońcy sprowadza się w istocie rzeczy do polemiki

z przeprowadzoną przez Sąd I instancji oceną dowodów i wyprowadzonymi na jej podstawie ustaleniami faktycznymi, polemiki opartej na wybiórczym podejściu do ujawnionych okoliczności sprawy i rozpatrywaniu poszczególnych faktów w oderwaniu od pozostałych.

Sąd I instancji, wbrew twierdzeniom obrońcy, słusznie uznał pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego W. U. z dnia 27 listopada 2019 r. za wiarygodne, a w konsekwencji odzwierciedlające rzeczywisty stan zaległości podatkowych skarżącej. Dokument ten został sporządzony przez osoby do tego uprawnione i zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Należy wskazać, że samo złożenie korekty nie oznacza, że doszło do skutecznego obniżenia zaległości podatkowych, ponieważ korekta podlega analizie dokonywanej przez organy podatkowe, które mogą uznać, że nie zachodzą podstawy do skutecznego obniżenia zobowiązania podatkowego. Sąd odwoławczy podziela stanowisko Sądu I instancji, że gdyby doszło do skutecznego obniżenia należności wskutek skutecznego złożenia korekty tj. wykazania okoliczności uzasadniających obniżenie zaległości podatkowej i spełnienia wymogów formalnych, znalazłoby to odzwierciedlenie w piśmie Naczelnika Urzędu Skarbowego W. U. z dnia 27 listopada 2019 r.

Ponadto Sąd I instancji prawidłowo uznał, że okoliczności uprawniających oskarżoną do skutecznego obniżenia zobowiązania z tytułu VAT na podstawie korekty z dnia 15.10.2019 r. nie zostały udowodnione. W toku postępowania oskarżona nie przedstawiła żadnych

dokumentów potwierdzających zaistnienie przesłanek, o których mowa w art. 89a i nast. ustawy o podatku od towarów i usług, a złożyła jedynie korektę deklaracji VAT z 15 października 2019 r., która sama w sobie nie stanowi dowodu na wystąpienie okoliczności uprawniających do obniżenia zobowiązania podatkowego.

Należy również wskazać, że złożenie korekty deklaracji VAT po prawie dwóch latach od popełnienia zarzucanego oskarżonej czynu i to w trakcie postępowania karnego nie ma żadnego znaczenia dla uznania, że doszło bądź nie do popełnienia czynu zabronionego. W czasie czynu, tj. w okresie od 26 czerwca 2017 r. do 27 grudnia 2017 r., (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. była bowiem zobowiązana do zapłaty podatku od towarów i usług za okresy od maja do listopada 2017 r. i uporczywie go nie wpłacała.

W konsekwencji dokonana przez Sąd I instancji ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego odpowiada wymogom swobodnej oceny dowodów określonym w art. 7 k.p.k. i na jej podstawie Sąd I instancji prawidłowo uznał oskarżoną za winną popełnienia czynu zabronionego z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 57 §1 k.k.s.

Należy również zauważyć, że podniesiony przez obrońcę zarzut nie ma żadnego związku z czynem z punktu I wyroku, więc nie mógł stanowić podstawy do zmiany wyroku w tym zakresie.

Zarzut 2

Analizując treść orzeczenia przez pryzmat **zarzutu 2** podniesionego

w apelacji stwierdzić należało, że nie zasługiwał on na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, że w przypadku, gdy skarżący podnosi, że Sąd I instancji przeprowadził dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych, to zarzut odwoławczy powinien dotyczyć wyłącznie naruszenia art. 7 k.p.k. Nieprawidłowa ocena dowodu prowadzi bowiem do błędnych ustaleń faktycznych. Błędem pierwotnym jest zatem naruszenie art. 7 k.p.k., a jego następstwem – błędem wtórnym – nieprawidłowe ustalenie faktyczne, co stanowi potwierdzenie, że obraza tego przepisu procesowego mogła mieć wpływ na treść wyroku w zakresie ustaleń faktycznych, np. co do sprawstwa oskarżonego.

Należy uznać, że Sąd I instancji na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prawidłowo ustalił stan faktyczny. W przedmiotowej sprawie nie zachodziły przesłanki, uprawniające oskarżoną do obniżenia zobowiązania płatnika (...) Sp. z o.o. z tytułu podatku VAT. W toku postępowania oskarżona nie przedstawiła żadnych dokumentów potwierdzających zaistnienie przesłanek, o których mowa w art. 89a i nast. ustawy o podatku od towarów i usług, a złożyła jedynie korektę deklaracji VAT z 15 października 2019 r., która sama w sobie nie stanowi dowodu na wystąpienie okoliczności uprawniających do obniżenia zobowiązania podatkowego. Natomiast Naczelnik Urzędu Skarbowego W. U. nie potwierdził, że doszło do skutecznego obniżenia zobowiązania z tytułu podatku VAT.

Ponadto Sąd podziela stanowisko Sądu I instancji, że działania oskarżonej polegające na złożeniu korekty deklaracji VAT na tydzień przed rozprawą po prawie dwóch latach od popełnienia zarzucanego oskarżonej czynu, bez dołączenia odpowiedniej dokumentacji potwierdzającej zaistnienie przesłanek, o których mowa w art. 89a i nast. ustawy o podatku od towarów i usług, zostały podjęte wyłącznie na potrzeby postępowania karnego w ramach przyjętej przez oskarżoną linii obrony.

Ponadto należy zauważyć, że również drugi podniesiony przez obrońcę zarzut nie ma żadnego związku z czynem z punktu I wyroku, więc nie mógł stanowić podstawy do zmiany wyroku w tym zakresie.

Mając na uwadze powyższe należy uznać, że Sąd I instancji nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych i na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prawidłowo uznał oskarżoną za winną popełnienia zarzucanych jej czynów.

Wniosek

Zarzut 1 i 2

zmiana wyroku poprzez uniewinnienie w zakresie wszystkich czynów

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

W konsekwencji stwierdzenia przez sąd odwoławczy bezzasadności podniesionych w apelacji, a

wskazanych wyżej, zarzutów wnioski apelacji w tym zakresie pozostawały bezzasadne.

Sąd Rejonowy nie dopuścił się też żadnych podlegających uwzględnieniu z urzędu uchybień, które skutkowałyby koniecznością uchylecia zaskarżonego wyroku niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych w apelacji zarzutów, zgodnie z wymogami art. 439 k.p.k. czy art. 440 k.p.k.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
	Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
w całości co do winy i kary	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Wskazać przede wszystkim należy, iż mimo że obrońca zaskarżył wyrok w całości i wniósł o jego zmianę poprzez uniewinnienie oskarżonej od obu przypisanych jej czynów, podniesione przez niego zarzuty dotyczyły jedynie czynu drugiego, to jest wykroczenia z art. 57 § 1 k.k.s. (uporczywego niewpłacania w terminie podatku VAT). W apelacji nie podniesiono natomiast jakiegokolwiek zarzutu odnośnie pierwszego z zarzucanych oskarżonej czynów, to jest przestępstwa z art. 77 § 1 i 2 k.k.s.	
Zarzuty wskazane w apelacji okazały się nietrafne, zaś nie wystąpiły inne okoliczności, które podlegałyby	

uwzględnieniu z urzędu i nakazywałyby zmianę rozstrzygnięcia. Sąd odwoławczy uznał też za całkowicie bezpodstawny – podniesiony w treści uzasadnienia apelacji zarzut w zakresie rażącej surowości kary orzeczonej za czyn dotyczący niewpłacania podatku VAT. Przeciwnie, zdaniem Sądu Okręgowego, kara ta (grzywna w wysokości 3.000 zł) jest sprawiedliwa, adekwatna do stopnia winy oskarżonej i społecznej szkodliwości popełnionego przez nią wykroczenia. Nadto Sąd Rejonowy wskazał również szczegółowo i poprawnie przesłanki, jakimi kierował się wymierzając tę karę.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku
6. Koszty Procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 900 złotych tytułem opłaty za II instancję oraz kwotę 40 złotych tytułem wydatków postępowania odwoławczego: - wysokość opłaty od kary ustalono na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 ze zm.) w zw. z art. 8 w/w ustawy, - na wydatki postępowania odwoławczego złożyły się: 20 zł za kartę karną oraz 20 zł tytułem ryczałtu za doręczenia w postępowaniu odwoławczym.

7. **PODPIS**

1.1. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	OBROŃCA		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	SKAZANIE		
1.2.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.1. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	<i>zmiana</i>